

«ΟΧΤΩ ΩΡΕΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ, ΟΧΤΩ ΩΡΕΣ ΞΕΚΟΥΡΑΣΗΣ, ΟΧΤΩ ΩΡΕΣ ΥΠΝΟΥ»

Με αυτό το σύνθημα πριν από 125 χρόνια οι εργάτες στο Σικάγο ξεκινούσαν να αλλάξουν τα δεδομένα στην ιστορία της εργατικής τάξης με απεργίες και κινητοποιήσεις. 90.000 άτομα βγήκαν στους δρόμους για να διαδηλώσουν, να διεκδικήσουν, να απαιτήσουν λιγότερες ώρες δουλειάς και καλύτερες συνθήκες ζωής.

Η ομοσπονδία οργανωμένων επαγγελματιών και εργατικών συνδικάτων καλούσε τους εργάτες της Αμερικής, «να αφήσουν κάτω τα εργαλεία τους, να σταματήσουν τη δουλειά τους, να κλείσουν τα εργοστάσια, τις φάμπρικες και τα ορυχεία, για μια μέρα επανάστασης, όχι ανάπαυσης. Μία μέρα στην οποία οι εργάτες κάνουν τους δικούς τους νομούς κι έχουν τη δύναμη να τους εφαρμόσουν, χωρίς τη συγκατάθεση αυτών που καταπιέζουν και κυβερνούν».

Χωρίς καμία κομματική καθοδήγηση, με μόνο οδηγό τους την οργή και την αποφασιστικότητα, 400.000 εργάτες θα προχωρήσουν σε μαζικές απεργίες και διαδηλώσεις, σε μικρές και μεγάλες πόλεις των Η.Π.Α.. Διαδηλώσεις που λίγες μέρες αργότερα θα βαφτούν με αίμα, μιας και οι αρχές, βλέποντας τον γενικό ξεσηκωμό, έσπευσαν να καταστείλουν την όποια αχτίδα ελευθερίας και επαναστατικότητας του κινήματος. Νεκροί, αλλά και πολλοί τραυματίες, ήταν το αποτέλεσμα της επιβολής της τάξης και της ηρεμίας στην πόλη.

Κάποια χρόνια αργότερα, το 1936, στη Θεσσαλονίκη, εργάτριες και εργάτες απ' όλα τα πόστα (καπνεργάτες, λιμενεργάτες, αυτοκινητιστές, ταξιοδρομικοί, εργάτες βενζίνης, κλωστοϋφαντουργοί, χαρτεργάτες, τσαγκαράδες, λαστιχάδες) αλλά και πλήθος κόσμου κατεβαίνουν στους δρόμους με κύριο αίτημα τους την αύξηση των ημερομισθίων. Η πόλη θα παραλύσει και μετά από βίαιες συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής, με αρκετούς νεκρούς και πολλούς τραυματίες, η Θεσσαλονίκη θα περάσει στα χέρια των εργατών, απαιτώντας την απελευθέρωση των συλληφθέντων, αλλά και ικανοποίηση μέρους των αιτημάτων τους.

Φτάνοντας στο σήμερα, τα εργασιακά κεκτημένα επαναπροσδιορίζονται από το κράτος και τα αφεντικά προς όφελος τους, επαναφέροντας τον εργασιακό μεσαίωνα. Όλοι εμείς που δεν μοιραζόμαστε την πίτα του κοινωνικού πλούτου, καλούμαστε να πάρουμε την θέση μάχης που μας αναλογεί, όχι μόνο σαν εργατική τάξη που έχει δώσει αγώνες στο παρελθόν και έχει κερδίσει δικαιώματα, αλλά και σαν κοινότητα ελεύθερων ανθρώπων που οι αξίες μας δεν μετριοούνται με χρήμα, αλλά με αληθινές σχέσεις, ισοτιμία και αλληλεγγυή. Καμία κοινωνική τάξη δεν μπορούμε να πούμε ότι κατέχει τους τρόπους αντίστασης εξ' ολοκλήρου, αλλά οφείλουμε να αντιληφθούμε, ειδικότερα όσοι βιώνουμε τις χειρότερες κοινωνικές συνθήκες, όλη αυτή την ανισότητα στην οποία βασίζεται ο καπιταλισμός (ανταγωνισμός) και να βάλουμε το λιθαράκι μας, ο κάθε ένας από το μετερίζι του, για την κοινωνική απελευθέρωση και την πανανθρώπινη ελευθερία. Κάθε φορά που σηκώνουμε λίγο το ανάστημά μας, ο κόσμος μεγαλώνει. Όσο κοιτάμε χαμηλά με συγκατάβαση, η γη μοιάζει με σπιρτόκουτο που μέσα του είμαστε κλεισμένοι. Η αυτοοργάνωση είναι ο τρόπος που θα καταφέρουμε να διαχειριστούμε τα προβλήματά μας, χωρίς να μας εξασφαλίζει την νίκη του αγώνα, άλλα την χειραφέτηση του ανθρώπου της αταξικής κοινωνίας, τις αληθινές σχέσεις που μπορούν να αναπτυχθούν, τις σκέψεις και τις ανησυχίες μας που όσο κλείνουμε στον εαυτό μας νομίζουμε ότι μόνο εμείς βιώνουμε. Μέρες σαν την Πρωτομαγιά μας υπενθυμίζουν ότι η ιστορία είναι τα άτομα και οι πράξεις τους, και όχι οι γιορτινές, σκονισμένες και μακρινές επέτειοι. Ειδικά σε αυτούς τους δύσκολους καιρούς που χρειάζεται να υψώσουμε το ανάστημα και τη γροθιά μας απέναντι σε εκείνους που με κάθε μέσο προσπαθούν να μας βυθίσουν στον φόβο και στην υποταγή.

«Οι εργάτες έχουν πετσοκοφτεί και σεις, ω χριστιανοί μου και καλοί μου και ευγενικοί αστοί, σεις είσθε οι κοινωνικοί γύπες που τρέφεστε από τα πτώματα.»

(Απο την απολογία του August Spies, που δολοφονήθηκε από το κράτος, Σικάγο 1886)

συνέλευση αναρχικών ενάντια στη μισθωτή σκλαβιά, "ο εργαλειοφόρος"

Πάτρα, Μάης 2011

*Συνέλευση κάθε Τρίτη στις 19.00 στο Παράρτημα, Αράτου κ' Κορίνθου
ergaleioforos.squat.gr*